

monte fuit christus quando ieiunauit quadraginta diebus et quadraginta noctibus. dicitur in desertum illud a spiritu post baptismum ut tentaretur a diabolo. ut habetur ibidem. In huius pede montis effluit fluvius Helizei. de quo habetur. iij. Regum. ij. capitulo. quod viri civitatis Jericho accedentes ad helizeum dixerunt. Ecce habitatio civitatis huius optima est. sicut tu domine ipse prospicis. sed aque pessime sunt et terra sterilis. Et ille iussit sibi afferri vas novum et mitti in illud sal. Quod cum allatum fuisset egressus ad fontem aquarum qui est in pede montis huius et misso in illum sale sanavit aquas ut non esset in eis ultra mors neque sterilitas. et ita sanate sunt aque ille usque in diem hanc. iuxta verbum helizei quod locutus est. Est autem fluvius amenus valde et delectabilis. iuxta quem peregrini illo venientes commorantur et pausare solent.

De monte Hermon.

Hermon est mons modicus super iordanem situs: qui herbis et pascuis est fecundus. Nam circa radices eius sive circa pedem fluentis iordanis imbuit. circa verticem vero eius seu cacumen copioso rore perfunditur. et ideo viros et rores et aque influentia decoratur et insignitur. propter quod et ibi nutriuntur pecora que in templo debuerunt immolari domino et offerri. Et quia animalia ex rore fluminis et herbis impinguata. in monte syon id est in atrio templi offerebantur. Ideo dicitur secundum hebreos per prophetam quod ros hermon descendit in montem syon: quod ad litteram fieri non potuit. quia mons syon monte hermon altior existit. Insuper et ab eo valde remotus fuit. pro tanto igitur ros montis hermon dicitur descendisse in syon. quia pinguedines et adipos animalium que in illo monte percipiuntur ad pastum ignis altaris in Hierusalem sacrificio offerebantur. propter quod et hermon lumen exalta cum interpretatur sicut dicit glossa super psalmum. quia lumen in altari augebatur quoniam ignis sacrificiorum pabulo fovebatur.

De monte Carmelo.

Carmelus est mons in iudea in qua est civitas dicta Carmela. Et est duplex carmelus. unus in superiori parte contra meridiem in quo Nabal legitur pauisse gressus. i. Regum. xxi. Alius est carmelus in inferiori parte terre respiciens mare. uterque mons fertilis est in pascuis fructibus et herbis.

De monte Ziph.

Ziph mons est squalidus et umbriferus. in quo latuit david quoniam fugit a facie saul. et est iuxta carmelum in quo nabal carmelites quondam habitabat. qui fuit de stirpe caleph ut dicit Hieronymus. Est autem mons multum nemorosus. dumis et arboribus infructuosus constitutus. et saluosus feris et ibicibus peruis. speluncis et antris plenus et plurimum cavernosus. et ideo fugitivis et latere volentibus congruus est. et ignotis transeuntibus periculosus.

De monte Thabor.

Thabor est mons in medio capso. et est mons mira rotunditate sublimis. distans a cesarea decem miliaribus ad orientalem plagam et fuit in confinio zabulon Isachar et neptalim. Hic mons inter totius terre promissionis montes maxime est famosus ratione situs. fertilitatis amenitatis fortitudinis: et firmitatis. Sicut enim illius montis est fertilis vineis. olivis. et alijs arboribus fructiferis et herbis. Aer ibi est salubris. ros frequens et dulcis. imber tam temperaneus quam serotinus mediocris. Ibi arborum proceritas que non deponit hyeme vel estate comam vel viros suum. Ibi autem multis genarum canorus sonitus et sonora suavitas. quarum voce afficitur auditus. pennarum varia dispositione ad earum aspectum provocatur visus. in carnum suavitate delectatur gustus. Et ideo multi sunt ibi aucupes auiculis locum istum frequentantibus. rhenia et tendiculas imponentes. sicut dicit Hieronymus super illum locum Ioseph. iij. quia si rube impansum super montem Thabor etc. Super omnia autem montem istum redidit commendabile presentia salvatoris qui in hoc monte docuit. In hoc monte gratia orationis procreavit. In hoc monte aliqui panis populum. et tam spirituali quam corporali pabulo recreavit. In huius montis etiam supercilio coram discipulis suis se transfigurare voluit.

et future claritatis gloriam in suo corpore discipulis reuelauit.

De monte libano.

Libanus est mons phenicis altissimus. cuius sepe meminerunt prophete et scripture. Dicitur est autem libanus a thure ut dicit Isidorus. quod ibi colligitur cuius pars ad orientem respiciens libanus appellatur. ut dicit Isidorus. Libanus etiam id est candidatio vocatur. quia perpetuis niuibus semper hyeme scilicet et estate candidatur. Nullo enim tempore ita nix totaliter eliquescit quin in aliqua sua parte in eo valeat inueniri. Est autem libanus flumiozum et fontium principium et origo. ex eius enim radice oriuntur duo fontes scilicet Jor et dan. qui simul iuncti iordanem efficiunt. Libanus igitur est mons redolentis et summe aromaticitatis. nam ibi herbe odoriferere crescunt. ibi etiam arbores thurifere coalescunt. quarum gummi electum olibanum a medicis nuncupantur. Item mons est sufficientis et fecunditatis. Nam propter rois abundantiam et pluuiarum frequentiam herbis abundat. precipuis pascuis vberimis et fructibus optimis et maturis. Et ideo in monte libani nutriebantur animalia que offerrebantur in templo: et in ipsius pascuis fouebantur. Item mons erat eminentis et maxime sublimitatis. quoniam omnes alios montes illius regionis altitudinis situ libanus excedebat. Et ideo venientibus tyrum per remota valde maris nauigia. se nauigantium oculis offerebat. et quos deberent nauigantes petere portus: sua altitudine ostendebat. Item mons erat indeficientis influentie et semperne humiditatis. nam quibus siccitate preferat in sua superficie. nobilissimis tamen abundat intrinsecus uenis aque. ut patet in puteis aquarum uiuentium. que iuxta Salomonis sententiam in canticis solent continue cum impetu de libano emanare. ut dicitur Cantico. iij. quasi puteus aquarum est. Item mons confidentis et securitatis. nam in libano quiescentes tati sunt a venenosis serpentes quos sua aromaticitate et virtute fugant tam herbe quam arbores ibidem continue concrescentes. nam cedri ibi crescentes suo odore fugant omnia venenosa. et ibi venenosa reptilia vivere non permittunt. Item mons est pulchritudinis et amenitatis. Nam cedrorum et aliarum uirentium arborum mira proceritas graminum. et herbarum continua uiriditas. auium siluestrium sonora suauitas. riuulorum et fontium multiplicitas libanum amenum faciunt et iocundum. Item mons est medicine et sanitatis. ibi enim species aromatice crescunt. que sunt contra morbos innumerabiles remedia et medela. Ibi cypressi et oliue quorum liquores et resine sunt contra diuersarum infirmitatum incomoda. precipue medicine. Item mons leticie et iocunditatis. nam in collibus libani quondam creuit abundantia uini optimi. quod precipue leticie et hilaritatis maxime est inductiuum. Item mons honorificentis et dignitatis. nam inter omnes montes arabie phenicis et syrie. mons libani in sublimitate / in fecunditate / in amenitate / et aeris salubritate obstat et principatum. ut dicit Hieronymus et Iosephus.

De monte Semeron.

Semeron est mons de quo dicitur. ij. Paralippo. xliij. Mons in quo est modo sebastis. ubi reliquie Johannis baptiste requiescunt. In eodem quidem monte prius edificata est samaria a qua et tota regio postea samaria est uocata. Hec ciuitas ratione montis fuit fortissima. et ad expugnandum difficilima. Unde et reges assiriorum miris sumptibus et bellozum maximis apparatibus eam tribus annis continue obsederunt. Et vix propter angustiam contra ipsam preualere uiribus potuerunt. immo ut dicit Hieronymus et Iosephus. nunquam eam expugnassent si ipsius habitatores deum israel ad iracundiam prouocantes plenam fiduciam in eo habuissent. et ipsius legem nullatenus reliquissent.